

Pokud dovolatel, prováděje dovolací důvod čís. 4 § 503 c. ř. s., vytýká, že odvolací soud nevyhověl námitce pře rozsouzené, poněvadž již za sporu v první stolici tvrdil, že ve vyrovnání uznal přihlášenou pohledávku žalobkyně ve výši 5.533 Kč 75 h dne 17. února 1932, že vyrovnání toto bylo soudně potvrzeno, a že tudíž má žalobkyně exekuční titul podle § 63 vyr. ř., přehlíží, že námitku věci rozsouzené podle druhého odstavce § 239 a třetího odstavce § 240 a § 261 c. ř. s. lze opírat jen o právoplatný rozsudek nebo soudní rozhodnutí jemu na roveň postavené, na příklad o právoplatný rozkaz platební nebo směnečný platební příkaz, nikoli o soudní smír nebo vyrovnání soudně potvrzené, byť i tvořilo titul exekuční (viz rozhodnutí čís. 3499, 7783 sb. n. s.). Nelze pustiti se zřetele, že při vyrovnání jde vlastně o uzavření smlouvy mezi vyrovnacím dlužníkem a věřiteli pod záštitou soudu, jenž však v příčině platnosti pohledávek nerozhoduje, nýbrž jen pečuje o provedení vyrovnání v mezích zákona. Byl-li předmět sporu před vynešením rozsudku v první stolici uznán buď smírem nebo vyrovnáním, lze tuto skutečnost ve sporu namítati jako novaci, tedy hmotněprávní námitkou, ne však procesuálně jako věc rozsouzenou, což má význam i ve způsobu vyřízení, v onom případě rozsudkem, v tomto usnesením, nehledíc ani k odlišným zvláštnostem, jimiž může býti rozsudek napaden a zvrácen podle §§ 529, 530 c. ř. s., soudní vyrovnání pak podle §§ 67 a 68 vyr. ř. Při řádném plnění potvrzeného vyrovnání je neodůvodněna obava možnosti vedení exekuce na dovolatele na základě exekučního titulu podle § 63 vyr. ř. a zároveň napadeného rozsudku, neboť tomu u titulu prvního brání předpis § 63 vyr. ř., u druhého právě doložka výroku rozsudečného »v rámci vyrovnání«; v příčině pak zajišťovací exekuce jest splnění vymáhajícímu věřiteli podmínky § 370 ex. ř. Ostatně těmto potížím mohl dovolatel snadno předejiti, kdyby byl vzal směnečné námitky zpět v době, když ve vyrovnání pohledávky žalobkyně uznal, tím by byl nijak svému právu nezadal.

Čís. 12305.

Není-li v návrhu na povolení exekuce proti obci uveden určitý předmět, na něž vymáhající věřitel zamýšlí vésti exekuci, nýbrž je-li exekuce navržena jen všeobecně na movité věci obce bez jich bližšího označení, jest předem provéstí zabavení svršků a pak se dotázati státního správního úřadu, zda mohou býti stíženy exekucí věci již zabavené bez újmy veřejných zájmů, jež má obec na starosti. Exekuční soud má si toto prohlášení vyžádati ihned po výkonu exekuce z úřadu a nečekati, až je opatří vymáhající věřitel.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1933, R II 503/32.)

K vydobytí peněžité pohledávky navrhl vymáhající věřitel proti obci povolení exekuce na movitost. Soud první stolice exekuci povolil. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvnímu

soudu, by postupoval ve smyslu ministerského nařízení ze dne 6. května 1897, čís. 153 ř. zák. a znovu rozhodl o exekučním návrhu.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu, jemuž přikázal, by si sám vyžádal prohlášení podle § 15 ex. ř.

D ů v o d y:

Podle § 15 ex. ř. může proti obci býti p o v o l e n a exekuce k dobytí peněžitých pohledávek jen na takové součástky majetkové, kterých může býti užito k uspokojení věřitele bez újmy zájmů veřejných, o něž se má obec starati. K prohlášení, pokud věc tak se má při určitých součástkách majetkových, jsou povolány státní správní úřady. Ze slov »může p o v o l e n a býti exekuce« usuzuje rekursní soud, že soud exekuci povolující nemůže ji povolit, dokud nemá po ruce prohlášení příslušného státního správního úřadu o přípustnosti zabavení toho kterého předmětu. Výklad tento, který dává uvedeným slovům rekursní soud, jest však příliš úzký a lze jej označiti za případný jen tehdy, když v exekučním návrhu jsou již uvedeny u r č i t é p ř e d m ě t y, na něž vymáhající věřitel zamýšlí exekuci vésti. Tu ovšem má i soud, i vymáhající věřitel možnost a též povinnost vyžádati si před rozhodnutím o exekučním návrhu prohlášení správního úřadu o přípustnosti exekuce na věci takto poznačené. Je-li však, jako v souzeném případě, exekuce navržena jen všeobecně na movité věci obci patřící bez jich bližšího poznačení, není ani dobře možno požadovati na správním úřadu vydání zmíněného prohlášení, neboť by správnímu úřadu nebylo možno žádosti vyhověti, leč že by konal dříve obšírné šetření o tom, které movitosti dlužící obci patří a které z nich bez újmy zájmů veřejných exekucí postihnouti lze, čili nic. V takovém případě jest vhodnějším způsob, jež volil první soud, totiž dáti provésti předem zabavení svršků a napotom se dotázati státního správního úřadu, zda mohou býti exekucí stíženy věci již zabavené bez újmy zájmů veřejných, jež má obec na starosti. Tento právní názor má oporu v § 39 čís. 4 ex. ř., podle něhož jest exekuci proti obci zrušiti, byla-li podle § 15 ex. ř. uznána za nepřipustnou, což zajisté předpokládá, že byla povolena a provedena dříve, než bylo prohlášení vyžádáno. Návoru tomu nasvědčují i motivy k § 15 ex. ř. str. 155, podle nichž netřeba vždy předem před povolením exekuce vyžádati si prohlášení státního úřadu správního, nýbrž lze exekuci na movité jmění obce raději povolit s výhradou předmětů, jež bude nutno podle § 15 ex. ř. vyloučiti. Jest to též v soulase s ustanovením § 7 nař. ministra spravedlnosti ze dne 6. května 1897, čís. 153 ř. zák., podle něhož má se soud z úřední povinnosti dotázati správního úřadu ve smyslu § 15 ex. ř., ukáže-li se po povolení exekuce, že jest vedena proti obci, aniž by bylo po ruce prohlášení žádané v § 15 ex. ř. Tomu nasvědčuje i předpis § 6 odst. (2) cit. nař., podle něhož může obec žádati prohlášení od státního úřadu správního podle § 15 ex. ř., byl-li již proti ní exekuční návrh podán, o čemž se může dozvěděti až teprve při exekučním výkonu, při němž jí návrh byl doručen. Tomu není na

závadu rozh. 6293 sb. n. s., neboť v něm není otázka tato řešena ex professo, nýbrž jen otázka, zda mezi právnické osoby v § 15 ex. ř. zmíněné, patří též »země«, čili nic. Nepochybil proto první soud, povoliv mobilární exekuci proti dlužící obci před tím, než měl po ruce prohlášení státního úřadu správního podle § 15 ex. ř. s výhradou jeho dodatného opatření; ovšem ale jest přitakati rekursnímu soudu, že měl první soud ihned po výkonu exekuce z moci úřední ono prohlášení si vyžádati a nečekati, až je opatří vymáhající věřitelka. První soud měl též vyřídit návrh na odklad exekuce v rekursu učiněný dříve nežli spisy k rozhodnutí o rekursu předložil.

Čís. 12306.

Vyhlášení konkursu za odvolacího řízení má sice v zápětí přerušení sporu, ale nemá ten účinek, že by ve sporu byly pak přípustné námitky nové, vyplynuvší teprve z toho, že byl vyhlášen konkurs.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1933, Rv II 713/31.)

Procesní soud své stolice uznal žalovanou firmu povinnou vydati žalující firmě stroje. V odvolání vytýkala žalovaná, že není povinna plniti bez zajištění své vzájemné pohledávky podle § 21 konk. ř., poněvadž žalující firma upadla za sporu do konkursu a žalované strany nebyly a nemusily býti dříve špatné poměry majetkové žalobkyně známy. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil, neshledav výtku žalované opodstatněnou.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Prvý soud odsoudil žalovanou firmu k vydání strojů proti zaplacení útrat exekuce, obíraje se podle nařízení zrušovacího usnesení nejvyššího soudu ze dne 25. listopadu 1930 jen tím, zda exekuce povolená proti žalující firmě zabavením jejího nároku na vydání strojů proti žalované znemožňuje jí plnění. Tuto otázku zodpověděl záporně, protože exekuce byla dne 11. března 1931 pro zaplacení pohledávky již dne 26. května 1930 zastavena. Odvolací soud sice správně pokládal námitku konkursu a vzájemného nároku v konkursu za novotu, ale přes to docela zbytečně a nepřípustně obíral se věcně novými, teprve v odvolání uplatněnými námitkami žalované, že mohla odpírati splnění z důvodu, že po vynesení rozsudku prvního soudu byl vyhlášen na jmění žalobkyně konkurs, že podle § 21 konk. ř. žalovaná nemusila bez zajištění své vzájemné pohledávky plniti, ježto jí nemusely býti známy špatné poměry žalobkyně, dále že žalované přísluší stihací právo ke strojům dle § 45 konk. ř. a že může podle § 19 konk. ř. započítati i své další vzájemné pohledávky. K těmto novotám neměl odvolací soud vůbec přihlížeti. Žalovaná mohla po případě, mínili-li, že nárok její je následkem konkursu staven nebo že zanikl, uplatniti své nároky žalobou podle § 35 ex. ř. Ježto dovolatelka uplatňuje v dovolání zase jen nesprávné právní posouzení a rozpory se spisy ohledně námitek jako